

ledes at Sælgeren ikke uden videre, fordi Køberen ikke kommer paa Dag og Time med et Afdrag, skal kunne forlange hele Restkøbsummen betalt. Man vil jo let forstaa, at hvis han gør det, saa opnaar Køberen ikke den Fordel, han skulde opnaa til Gengæld for den høje Pris, han har maattet betale. Det er jo netop for den meget lange Hensstand, der i Reglen gives ved Salg paa Afbetaling, at Køberen maa finde sig i at betale Tingen højere end den, der staar med Pengene i Haanden, kan faa den for, men denne Fordel taber han jo i det Øjeblik, Sælgeren kommer og forlanger Restkøbsummen. Dette skal han efter vort Forslag ikke kunne gøre, blot fordi et enkelt Afdrag kommer nogle Timer eller Dage for sent. Der skal gives ham mindst 14 Døgn, dog at næste Termin ikke overskrides. Hvis der altsaa er bestemt ugentlig Afbetaling, maa han ikke vente længere end til næste Ugedag; Sælgeren kan da, hvis han udebliver ud over den Dag og altsaa i Virkeligheden skylder to Afdrag, gøre sin Ret gældende.

Det er de Hovedændringer, vi have foreslaaet at indføre i det foreliggende Lovforslag, men ved Siden heraf have vi saa taget en ny Side af Sagen op til Behandling. En af Hovedindbendingerne mod Salg paa Afbetaling, er jo den, at det i høj Grad forleder Folk, der af Naturen ere letfærdige, til at købe Ting, som de i Virkeligheden ikke evne at betale, og navnlig at det forleder unge Mennesker, der jo i Reglen ere de mest letfærdige, til at gøre dette. For at bøde lidt herpaa, have vi foreslaaet en ny Paragraf, der gaar ud paa, at Salg paa Afbetaling til ufuldmyndige Personer under 21 Aar, der optræde uden deres Bærges eller Kurators, kun maa ske ved skriftlig eller trykt Kontrakt. Det er jo et Bærg, der her bydes Køberen, at han altid har for sig, hvad han har at rette sig efter, de Forpligtelser, han har at opfylde, thi det tilføjes, at han selv skal have et Eksemplar deraf med Sælgerens Underskrift, og hvad mere er, Handelen maa overhovedet — under det i Forslagets Slutning omtalte Ansvar — ikke indgaa, uden at der er betalt paa Haanden mindst $\frac{1}{4}$ af Købsummen. Vi have altsaa villet hindre at unge Mennesker gaa hen og købe en Cytel eller, hvad de ellers kunne hitte paa, et Ur eller den Slags Ting mod at betale et Par Kroner paa Haanden, og saa forbinde sig for en Arrække til at betale det resterende. Den Letfærdighed, som aabenbarer sig i, at man køber en saa kostbar Ting, naar man staar med saa faa Penge, have vi ment at modvirke ved den Bestemmelse, at de skulle

betale $\frac{1}{4}$ af Købsummen, inden de faa Tingen. Man har inden for Udvalget ønsket at gaa noget videre; man har ønsket, at der skulde træffes Garanti imod, hvad der desværre ogsaa hyppigt finder Sted her i Danmark, at disse unge Mennesker til den Letfærdighed, de allerede have vist ved at købe Ting paa Afbetaling, som de aldeles ikke have Evne til at betale, føje den endnu værre Letfærdighed, den Forbrydelse endogsaa at gaa hen og pantsætte eller sælge den Ting, som endnu ikke er deres, thi det bliver den i Reglen jo ikke, før de have betalt fuldt ud. Det har man ønsket om muligt at modvirke, men vi fra Flertallets Side have igen opgivet det; vi mene, det vilde være for demoraliserende for de unge, om vi i noget Punkt vilde mildne Straffeloven over for dem, naar de virkelig begaa det, der efter Lovens almindelige Regler er en Forbrydelse, og det er det jo at sælge eller pantsætte en anden Mand's Ting, selv om man har en vis Ret til en Gang at blive Ejers af den. Vi have ikke ment at kunne komme dette nærmere end ved at træffe Bestemmelser, der saa vidt muligt borge for, at den umyndige er klar over, hvorledes hans Stilling er, og navnlig klar over, at det ikke er hans Ting endnu, og at han ikke har Lov til at raade derover. Det bliver han klar over for det første ved, at han faar den skriftlige eller trykte Kontrakt, og for det andet ved, at denne ifølge vort Forslag skal indeholde en tydelig Angivelse af, om og hvor længe Køberen er uberettiget til at pantsætte eller sælge den købte Genstand. Saa have vi gjort, hvad vi mene, der fra Lovgivningsmagtens Side kan gøres for at værgede dem mod deres Letfærdighed. Hvis de til Trods herfor, skønt de have fuld Velsighed til at faa at vide, hvad de maa, og hvad de ikke maa, hvilken Ret de have, og hvilken de ikke have, alligevel gaa hen og begaa Misbrug ved at sælge eller pantsætte Tingen, maa de tage Følgerne efter Straffeloven. Vi tro ikke, det kan gaa an at værgede dem herimod, vi have her i Danmark haft sørgelige Erfaringer navnlig mellem Aarene 1804 og 1839 for, hvad det fører til at tage for lempeligt paa de unge i saa Henseende. — I Forbindelse hermed staa de to Underændringsforslag, der ere stillede af to Medlemmer af Udvalget, og som jeg hentydede til, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa dem, før de ærede Forslagsstillere have haft Velsighed til at udtale sig om dem. Vi have, som de Herrer se for deres Øjne, ikke ment at kunne gaa med dertil. Endelig ere vi ved Forslaget under Nr. 9 gaaede ind paa endnu en ny Side af Sagen, den nem-